

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobců: a) **L. S.**, b) **M. S.**, oba zastoupeni Mgr. Leonidem Kushnarenko, advokátem se sídlem Politických vězňů 1272/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020, čj. OAM-244/ZA-K02-2019, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2020, čj. 19 Az 4/2020-37,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2020, čj. 19 Az 4/2020-37, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci podali 28. 5. 2020 žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany, jež jim bylo doručeno (předáno) dne 15. 5. 2020. Žaloba neobsahovala žádné žalobní body. Městský soud usnesením ze dne 3. 6. 2020, které bylo zástupci žalobců doručeno 4. 6. 2020, vyzval žalobce mj. k uvedení žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení napadeného správního rozhodnutí. Žalobci doplnili žalobu až dne 18. 6. 2020.

[2] Městský soud žalobu shora označeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nebyly splněny podmínky řízení. Konkrétně městský soud dospěl k závěru, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod a tento nedostatek již nebylo možné odstranit v zákonné lhůtě pro podání žaloby; k doplnění došlo až po zákonné lhůtě.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali proti usnesení městského soudu kasační stížnost, v níž vyjádřili nesouhlas s názorem městského soudu, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod. Jsou přesvědčeni, že žalobu podali řádně a včas, neboť alespoň v základních obrysech uvedli, v čem žalovaný porušil jejich práva, a tedy formulovali zárodek žalobního bodu. Současně odkazují na doplnění žaloby, jímž konkretizovali porušení svých práv v řízení před správním orgánem. Navrhli proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především obhajoval zákonnost a věcnou správnost svého rozhodnutí. Pouze závěrem stručně uvedl, že se ztotožňuje se závěry městského soudu, neboť v daném případě nebyly splněny podmínky pro věcný přezkum napadeného správního rozhodnutí. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro její nedůvodnost, či ji odmítl pro nepřijatelnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou.

[6] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení ve smyslu uvedeném pod bodem 4) půjde především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[7] Již v usnesení čj. 1 Azs 13/2006-39 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že není v rámci poslední kategorie přijatelnosti (shledání zásadního pochybení) povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[8] V nyní souzené věci k takto výraznému pochybení krajského soudu došlo. Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že řízení před městským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné odmítnutí žaloby. Stěžovatelé takovou vadu sice nenamítali, avšak jde o natolik závažný nedostatek řízení a z něj vzešlého napadeného usnesení, ke kterému soud musí přihlížet i bez kasační námítky. Tato povinnost Nejvyššímu správnímu soudu plyne z § 109 odst. 4 s. ř. s., který podle tohoto ustanovení

pokračování

není vázán důvody kasační stížnosti v situaci, kdy bylo řízení před krajským soudem zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[9] V případě, kdy Nejvyšší správní soud přezkouvává usnesení o odmítnutí žaloby (případně zastavení řízení), je třeba toto ustanovení vykládat tak, že musí jít o takovou vadu řízení, která mohla mít vliv právě na zákonnost usnesení o odmítnutí žaloby (zastavení řízení), neboť právě tato bezprostřední vazba mezi vadou řízení a v tomto řízení vydaným rozhodnutím je pro povinnost soudu rozhodovat z moci úřední klíčová. Jiný výklad by nebyl přiléhavý. Buď by totiž tento vliv musel být shledán vždy, a to z prostého důvodu, že pro nezákonné odmítnutí žaloby (zastavení řízení) rozhodnutí ve věci samé vůbec vydáno nebylo, ač vydáno být mohlo. Nebo by tento vliv naopak nemohl být shledán nikdy, a to při čistě jazykovém výkladu § 109 odst. 4 s. ř. s. tak, že vázanost Nejvyššího správního soudu kasačními důvody se v případě vady řízení před krajským soudem prolamuje jen tam, kde Nejvyšší správní soud přezkouvává rozhodnutí ve věci samé (a zabývá se tedy vlivem zjištěné vady řízení na toto meritorní rozhodnutí), a nikoli tam, kdy Nejvyšší správní soud přezkouvává rozhodnutí procesní povahy, byť takové, kterým se řízení u krajského soudu končí.

[10] Proti prvně odmítnutému výkladu hovoří skutečnost, že v souvislosti s uplatněním tohoto kasačního důvodu zákon zdůrazňuje, že aby mohlo být v důsledku vady řízení rozhodnutí zrušeno, musí tato vada mít potenciál vlivu na zákonnost rozhodnutí a judikatura tento požadavek pravidelně podtrhuje s tím, že vliv vady řízení na zákonnost rozhodnutí je třeba vždy důkladně posoudit podle konkrétních okolností případu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, který se vyjadřoval k vadě řízení spočívající v tom, že se krajský soud opomněl vyjádřit k podstatným důvodům uplatněným v řízení osobou zúčastněnou na řízení). Bylo by proto neakceptovatelné, aby při odmítnutí žaloby (zastavení řízení) byl vliv vady řízení shledáván v podstatě automaticky.

[11] Proti druhému výkladu lze argumentovat tak, že pojem „rozhodnutí ve věci samé“ výslovně použitý v § 109 odst. 4 s. ř. s., potažmo § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., souvisí se systematikou § 103 odst. 1 s. ř. s., a nikoli s tím, že by vylučoval přihlídnutí k takové vadě při přezkumu nemeritorního rozhodnutí, jímž se však řízení končí, ať již z moci úřední či ke kasační námitce. Je ostatně již notorií, že je-li přezkouváno usnesení o odmítnutí žaloby (zastavení řízení), může být kasačním důvodem toliko důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pod který jsou ale řazeny i další důvody kasační stížnosti; srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS, podle kterého v této situaci „z povahy věci pro stěžovatele přicházejí v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, přičemž pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále dle písm. c) uvedeného ustanovení, spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem“. Poukázat lze také na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, čj. 6 As 2/2015-128: „Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může obecně spočívat v nesprávném posouzení právní otázky soudem (např. aplikuje-li soud výluku ze soudního přezkumu, která na věc nedopadá), nebo v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, zejména skutkových (např.

odmítne-li podání pro opožděnost, ačkoliv rozhodné skutečnosti nezjistil), popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek, že došlo k odmítnutí návrhu a tím i odmítnutí soudní ochrany, ač pro takový postup nebyly splněny podmínky. Jinou vadu řízení tak může představovat postup soudu, který ač vázán § 37 odst. 5 s. ř. s. nevyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a o následcích neodstranění vady ve lhůtě k tomu stanovené účastníka řádně nepoučí.“

[12] Kasační stížnost je tedy ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná.

[13] Nejvyšší správní soud předně souhlasí se závěry městského soudu v tom, že žaloba doručená městskému soudu dne 28. 5. 2020 neobsahuje žádný projednatelný žalobní bod, což městský soud řádně a přezkoumatelně vysvětlil v napadeném usnesení, včetně odkazů na relevantní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Stejně tak není pochyb o tom, že uplynula-li zákonná patnáctidenní lhůta pro podání žaloby dne 1. 6. 2020, bylo doplnění žaloby učiněné dne 18. 6. 2020 opožděné. V tomto je tedy jediná kasační námitka stěžovatelů nedůvodná.

[14] Městský soud má pravdu i v tom, že usnesení ze dne 3. 6. 2020, odeslané a doručené dne 4. 6. 2020, tj. po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby, jímž stěžovatele vyzval k doplnění žalobních bodů, nemohlo založit novou lhůtu. Tímto usnesením byli stěžovatelé vyzváni k doplnění žaloby ve lhůtě stanovené v § 32 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, tedy ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí. Městský soud jim tedy nestanovil lhůtu novou, nýbrž je pouze poučil o stávající zákonné lhůtě.

[15] Městský soud se však dopustil jiného zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelů, neboť jim v důsledku svého nesprávného postupu znemožnil dosáhnout meritorního přezkumu napadeného správního rozhodnutí.

[16] Blanketní žalobu totiž městský soud obdržel ve čtvrtek 28. 5. 2020 ráno v 08:43:02, tedy na začátku pracovního dne a zároveň skoro celé tři pracovní dny před koncem zákonné lhůty v pondělí 1. 6. 2020. Výzvu k doplnění žaloby ale městský soud vyhotovil až následující středu 3. 6. 2020 a odeslal až následující čtvrtek 4. 6. 2020 v 10:16:50. Městský soud tak stěžovatele k doplnění žaloby vyzval po celých sedmi dnech od obdržení blanketní žaloby, což činí téměř polovinu zákonné patnáctidenní lhůty pro její podání.

[17] Takový postup je v rozporu s povinností soudu (předsedy senátu) plynoucí z § 37 odst. 5 s. ř. s., jak ji v typově srovnatelných případech vyložil rozšířený senát v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, čj. 3 Azs 66/2017-31, č. 3733/2018 Sb. NSS.

[18] Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzve předseda senátu usnesením podatele (zde žalobce) k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

[19] Rozšířený senát se v posledně citovaném rozsudku vyjádřil k otázce, kdy je soud, vzhledem ke zbývajícím lhůtám pro podání žaloby, povinen žalobce vyzvat k doplnění žaloby o alespoň jeden projednatelný žalobní bod. V bodě [49] uvedl: „Výzvu k doplnění žaloby

pokračování

však musí poslat co nejdříve ... neboť jinak se snižuje šance na včasné doplnění žaloby o žalobní body ve lhůtě pro podání žaloby, to zejména v situaci velmi krátkých lhůt, jako jsou třeba lhůty v řádu dnů ...“. V bodě [53] pak odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 6. 2007, čj. 4 Azs 216/2006-35, podle něhož chybějící náležitosti dle § 71 s. ř. s. nelze považovat za neodstranitelný nedostatek podání, tím spíše, nebyl-li stěžovatel k odstranění vad vyzván.

[20] Dále rozšířený senát v bodě [54] uvádí: *»Velmi početná navazující judikatura se tak vytvořila k otázce, kdy ještě bude namíste výzva podle § 37 odst. 5 s. ř. s., a kdy naopak již vydání takovéto výzvy soudem bude zbytečné. Dle judikatury pouze v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, „a zároveň již není objektivně možné, aby žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil,“ nemá krajský soud povinnost žalobce vyzývat způsobem upraveným v § 37 odst. 5 s. ř. s. (rozsudek ze dne 11. 3. 2010, čj. 7 As 15/2010-56, s citacemi předchozí judikatury)«.* Následně rozšířený senát upozorňuje, že takto naformulovaný závěr rozpoutal další spory o otázku, kdy je ještě doplnění žaloby objektivně možné. Rozšířený senát poukázal na rozdílný přístup jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu k výkladu této otázky; srov. body [55] a [56] rozsudku čj. 3 Azs 66/2017-31.

[21] Rozšířený senát sice zdůraznil, že pravidlem by mělo být podání perfektní žaloby, neboť zákon zcela zjevně chápe odstraňování vad žaloby způsobem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. jako výjimku z pravidla, že žaloba je podána bezvadně (na rozdíl od ohlašovacího principu kasační stížnosti – viz § 106 odst. 3 s. ř. s.), a žalobce si proto musí být vědom, že podává-li na konci lhůty pro podání žaloby žalobu bez tak podstatné náležitosti, jako jsou žalobní body, nemá automatickou garanci, že soud jej k odstranění této vady vyzve.

[22] V projednávaném případě stěžovatelé skutečně podali žalobu ke konci zákonné patnáctidenní lhůty, neboť ji podali třináctý den lhůty. Rozšířený senát nicméně v bodě [58] dospěl k jednoznačnému závěru, že *„[s]oud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů, je-li ještě se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu včas, tedy ve lhůtě pro podání žaloby, doplnit. Pro posouzení možnosti doplnění žaloby, zbývá-li jen několik málo dnů do konce lhůty pro podání žaloby, bude klíčové, zda může soud žalobci nebo jeho zástupci doručit výzvu rychle, typicky disponují-li tyto osoby datovou schránkou, anebo má soud povinnost doručit na elektronickou adresu, kterou adresát sdělil soudu (za podmínek § 46 odst. 2 o. s. ř., ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Naproti tomu, bylo-li by třeba žalobci nebo jeho zástupci doručovat výzvu poštou, nemá soud povinnost vyzvat jej k doplnění žalobních bodů, byť ještě k doplnění žaloby zbývá několik málo dnů; takováto výzva by zpravidla nemohla být poštou žalobci doručena včas, aby ji žalobce stihl vyhovět.“* Resp. v bodě [63] uzavřel, že soud *„je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas“.*

[23] Stěžovatelé v blanketní žalobě deklarovali, že ji doplní v přiměřené době. I k takové situaci se rozšířený senát vyjádřil v bodě [59]: *„Soud má povinnost žalobce vyzvat k doplnění žalobních bodů i tehdy, deklaroval-li žalobce svou vědomost, že žaloba neobsahuje žalobní body a současně se zavázal, že žalobu v určité lhůtě doplní. Žalobce totiž může vycházet z nesprávné lhůty k podání žaloby, soud však tuto skutečnost není s to okamžitě ověřit (srov. k tomu výklad v bodě [49]. shora). Proto je třeba, aby soud i v takovémto případě výzvu k doplnění žaloby zaslal.“*

[24] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že žaloba neobsahovala údaj o dni doručení napadeného rozhodnutí a že k žalobě nebyl připojen opis napadeného správního rozhodnutí (§ 71 odst. 1 písm. a) a odst. 2 s. ř. s.]. Stěžovatelé tedy výslovně neuvedli (neposkytli) ucelené informace, ze kterých by městský soud obratem mohl zjistit, o jaké rozhodnutí jde, jaká lhůta je v konkrétním případě stanovena pro podání žaloby (zda obecná dvouměsíční či některá ze lhůt zvláštních) a kdy tato lhůta počala běžet. Protože ale stěžovatelé napadené rozhodnutí přesně označili (datem jeho vydání a číslem jednacím) a uvedli, že jde o rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, měl městský soud i přes výše uvedené dostatek informací k tomu, aby mohl vydat odpovídající výzvu k odstranění vad žaloby. To ostatně na základě v žalobě uvedených skutečností učinil, neboť dne 3. 6. 2020 vydal usnesení, ve kterém stěžovatele k odstranění vady žaloby vyzval. Tuto výzvu ale vydal s ohledem na konkrétní okolnosti věci pozdě, tedy poté, co již uplynula lhůta k podání žaloby, potažmo k doplnění žalobních bodů.

[25] Nejvyšší správní soud má za to, že objektivně městskému soudu nic nebránilo, aby výzvu k doplnění žaloby poslal nejpozději den následující po doručení žaloby, tj. v pátek 29. 5. 2020. Vzhledem k významné skutečnosti, že stěžovatelé, prostřednictvím svého zástupce, komunikovali s městským soudem prostřednictvím datové schránky, bylo podle zdejšího soudu v krajním případě možné odeslat výzvu k doplnění i poslední den zákonné lhůty, tj. v pondělí 1. 6. 2020; srov. rozsudek ze dne 21. 5. 2014, čj. 6 As 50/2014-18, věc *EKO-UNIBAU*, bod [21].

[26] Podle výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu, »[N]evyzve-li soud žalobce k doplnění žalobních bodů, jakkoliv ho vyzvat s ohledem na shora uvedené měl, musí se to projevit i na dalším postupu soudu. Rozšířený senát se ztotožňuje s názorem, dle něhož, porušil-li krajský soud povinnost vydat výzvu k doplnění žalobních bodů, musí krajský soud zaslat výzvu k doplnění žalobních bodů dle § 37 odst. 5 s. ř. s. se stanovením k tomu přiměřené lhůty odpovídající „časovému prostoru“, který by žalobce býval měl, pokud by jej krajský soud řádně a včas vyzval k doplnění žaloby. Jak uvádí judikatura, v „této specifické situaci budou i takto dodatečně ve lhůtě soudem stanovené uplatněné žalobní body platným podkladem pro přezkum rozhodnutí žalovaného“ (rozsudek ze dne 4. 5. 2016, čj. 6 Ads 280/2015-40, bod 33)«.

[27] Městský soud tedy za dané situace měl i výzvou učiněnou po lhůtě (poté, co by zjistil datum doručení napadeného rozhodnutí) stěžovatele vyzvat k doplnění žaloby a stanovit jim k tomu přiměřenou lhůtu odpovídající zbývajícimu časovému prostoru. V tomto případě by se při učinění výzvy v den následující po doručení žaloby jednalo o tři celé dny, vč. dvou dnů pracovního klidu, a proto by měl městský soud stanovit stěžovatelům dodatečnou lhůtu tří dnů od doručení usnesení. Byť by šlo o lhůtu krátkou, lze ji v daném případě považovat za přiměřenou a dostatečnou k doplnění žaloby o alespoň jeden projednatelný bod – ostatně i opožděné doplnění doručené dne 18. 6. 2020 má pouze čtyři strany a jistě by bylo možné jej v uvedené tří denní lhůtě sepsat.

[28] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud zásadně pochybil, jestliže stěžovatele nevyzval k doplnění žaloby včas, tedy tak aby stěžovatelé měli možnost doplnit žalobu ve lhůtě pro její podání. Následně městský soud sice stěžovatele k doplnění žaloby vyzval usnesením ze dne 3. 6. 2020, stanovil ovšem nesprávnou lhůtu, neboť stěžovatelům neposkytl dodatečnou přiměřenou lhůtu. Tím znemožnil meritorní přezkum napadeného

pokračování

správního rozhodnutí, přičemž takové pochybení jistě mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelů.

[29] Protože stěžovatelé v mezidobí žalobu doplnili podáním doručeným dne 18. 6. 2020, považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné, aby městský soud stěžovatele znovu vyzýval k doplnění žaloby v dodatečné lhůtě, neboť není důvod nepřihlížet k již učiněnému doplnění. V dalším řízení proto městský soud přihlédne k již doručenému doplnění žaloby a žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu tam uvedených žalobních bodů projedná.

[30] Nad rámec výše uvedených úvah zdejší soud upozorňuje na to, že ač městský soud vycházel, byť ne ve všech ohledech zcela správně, z rozsudku rozšířeného senátu čj. 3 Azs 66/2017-31, přesto žalobu odmítl podle nesprávného ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. bod 11. napadeného usnesení). Rozšířený senát však v uvedeném rozsudku uzavřel, že správným důvodem pro odmítnutí žaloby je § 37 odst. 5 s. ř. s., jež je samostatným důvodem pro odmítnutí žaloby z důvodu neodstranění vad podání, a to dokonce i v situacích, kdy by nebyla vůbec vydána výzva k odstranění vad žaloby; srov. bod [61] citovaného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je městský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. září 2020

Petr Mikeš
předseda senátu